

По книгата ще ме познаеш

Да откриеш
любовта
книга по книга

АЛИ БЪРГ
МИШЕЛ КАЛЪС

EN
СОФТПРЕС

Ако животът на Франки беше книга, щеше да го озаглави „Разочарование“ – в пълен синхрон със злополучната ѝ кариера, семейство и разбира се, любовен живот.

Будилникът ѝ ревна обвинително и обяви, че вече е закъсняла със ставането с двацет минути. Тя въздъхна, завъртя се и зарови лице в опърпаното издание на „Ема“, което беше пхнала под възглавницата си предната вечер. После прехапа устни при мисълта, че никога няма да бъде толкова забележителна, че някой писател да използва малкото ѝ име за заглавие на книга.

Но Франки никога не съдеше за книгата по заглавието. Нито по корицата. Тя преценяваше един роман само и единствено по първото му изречение, което двете с нейната най-добра приятелка бяха кръстили „Книжно сътворение“. В Книжното сътворение на „Ема“ Остин описваше госпожица Удхаус като жена „красива, умна и богата, която притежава изискан дом и жизнерадостен характер“². За разлика от първото изречение от сътворението на Франки, което, изречено от майка ѝ, гласеше: „Няма коса, но пък има големия нос на баща си“.

Франки се зави презглава с одеялото и се остави на думите от страницата да я погълнат. Знаеше, че приближава сцената с предложението, и силно стисна очи. Точно като с хубав шоколад тя не можеше да реши дали да се наслади на великолепия му вкус още сега, или да го запази за после. И в този момент дразнещият звън на телефона ѝ реши дилемата вместо нея. Франки го взе в ръка и видя как името

² „Ема“, Джейн Остин, превод от англ. ез. Надежда Розова. – б. р.

на майка ѝ примигва върху екрана. Завъртя очи към тавана, отказа обаждането и бавно се измъкна от леглото.

Започна да търси нещо лесно за обличане, вдигна една широка памучна рокля от пода и я нахлузи. Измъкна се от вратата на спалнята и доближи своята най-голяма гордост – библиотеката, прецизно подредена по цветове. Съдържаше всичките ѝ 172 най-любими книги и заемаше цялата стена в дневната ѝ. От червените книги на най-горния ред стената преливаше към оранжеви, жълти, розови, лилави, зелени, сини и най-накрая към черни. Една книжна дъга. Нейното щастие. Тя прокара разсеяно пръсти по текстилните подвързии на Остин, после по твърдите корици на Фаулър, след това на Бронте и накрая неуверено спря върху убитозелената книга с името „Франки Роуз“, щамповано на гръбчето. Франки колебливо взе книгата в ръка, все едно държеше змия, която може да я ухапе, и я разгърна на първата страница.

*На мама, татко, Кет, Адс и преди всичко – на пицата.
Заради цялата любов, подкрепа и кашкавалена благодат.*

Франки шумно затвори книгата и я захвърли в другия край на стаята. Грабна чантата си, метната отстрани до дивана, обу чифт червени кецове и хукна навън през вратата на своя възмалък апартамент в Ричмънд.

Франки изрови ключовете от дъното на чантата си, отключи вратата на „Малката книжарница на улица „Брунсуик“ и влезе. Това беше нейният втори дом през последната година и половина – точно от времето, когато всичките ѝ мечти се разбиха на парчета и животът ѝ се разпадна. Работата в книжарницата я беше спасила по много различни начини. Напомняше ѝ за трите месеца, през които беше работила в прочутата парижка книжарница „Шекспир и компания“, преди да се върне, за да следва магистратура по английска литература в Мелбърнския университет.

В онези безгрижни дни Франки се бе наслаждавала на миговете безвремие, прекарани в писане и хапване на кроасани с бадеми между лавиците с книги. Същото това чувство я обземаше всеки път, щом пристъпеше прага на „Малката книжарница на улица „Брунсуик“. Обичаше да наблюдава хората отвътре навън, сякаш през обърнат калейдоскоп, в който се размиваха любители на литературата, вперили поглед в красивите витрини откъм оживената улица „Брунсуик“. Обичаше да е заобиколена от влиятелни жени като Анджелиу, Атууд и Адики. А най-много от всичко обичаше да работи заедно с Кет. Клод, съпругът на Кет, беше наследил „Малката книжарница на улица „Брунсуик“ от баба си и дядо си и когато той – счетоводител в малка кантора в града, който работеше до късно и в свободното си време обожаваше да плете – започна да се чуди как ще успява да работи на две места едновременно, на Кет ѝ хрумна гениалната идея тя да се заеме с продажбата на художествените книги, а той от време на време да хвърля по едно око на счетоводните. А когато Кет предложи работа на Франки, тя не се колеба дълго, преди да каже да, да, да!

Още откакто прекарваха дните си в съчиняване на любовни писма до господин Дарси³, вместо да се упражняват по алгебра за осми клас, тяхното приятелство беше оцеляло във времето – макар сега Кет, бременна с първото си дете, да прекараше всяка събота вечер в гледане на повторения на „Националната вечер по плетене“ по „Нетфликс“ заедно с Клод, а Франки, бременна с вчерашната пица, да прекарваше своите съботни вечери, като ходеше по кофти първи срещи. А откакто прекарваха дните си заедно – в компанията на книги, които обсъждаха и четяха (и разбира се, в одумване на всички хора на базата на книгите, които си купуваха), Кет и Франки си бяха по-близки дори от Хорацио и Хамлет.

Франки си проправи път между лавиците с книги и безцеремонно метна чантата си зад щанда. Усили климатика, настани се зад касата, вдигна крака на плота и отново се зарови в своята „Ема“ с оръфани корици. Тъкмо беше

³ Герой на Джейн Остин от „Гордост и предразсъдъци“. – б. р.

прелистила нова страница, когато вратата се отвори със звън и Кет влезе с маршова стъпка в книжарницата. Червената ѝ къдрава коса стърчеше във всички посоки, по лицето ѝ се стичаше пот и беше облечена с яркорозова плетена блуза, черен клин и яркооранжеви кецове.

– Кетрин – поздравя я Франки, като кимна иззад книгата си.

– Франкстън – кимна в отговор Кет.

Тя се присъедини към Франки зад шанда, грабна своя екземпляр от „Джаспър Джоунс“⁴ и качи краката си до тези на Франки.

– Защо си толкова потна? – попита Франки.

– Сутринта пак бях на кей-поп танци – и беше страхотно между другото, – но душовете им не работят и понеже не ми се занимаваше да ходя обратно до къщи да се преобличам и после пак да идвам дотук, реших, че ако просто постоя навън, ще изсъхна. Но забравих, че днес ще бъде не просто топло, а трийсет и два градуса! Освен това тези блузи, които ми плете Клод, изобщо не попиват потта. Виж само как се стичам, като сладолед съм!

Кет сграбчи Франки и се опита да притисне главата ѝ до потните си гърди.

Ако Франки беше кралицата на ходенето по срещи, Кет беше кралицата на физическите упражнения. От баре тренировки⁵ до едно много дръзко лято, прекарано в уроци по танцуване на пилон, Кет се опияняваше и после изтрезняваше от всеки възможен тип упражнения, след което ги зарязваше така, както Мариус беше зарязал Епонин⁶. Всичко започна едно лято преди няколко години и първоначално Франки си мислеше, че тази фитнес мания е породена

⁴ *Jasper Jones* е тийнейджърски роман на австралийския писател John Silvey. Както тук, така и по-нататък, книгите, които не са издавани на български език, ще бъдат споменати в бележките с оригиналните си заглавия. – б. р.

⁵ Упражнения, които съчетават движения от балет, йога и пилатес. Името им идва от балетната станка, която се използва в тренировките. – б. р.

⁶ Герои на Виктор Юго от „Клетниците“. – б. р.

просто от желанието на Кет да се чувства по-здрава и тонизирана, но в последно време беше започнала да се чуди дали не става дума за дълбока вътрешна неувереност. Кет си умираше от кеф да вижда как заглеждат изключително привлекателния ѝ съпруг, но дали не започваше да се чувства засенчена?

– Докъде си? – попита Кет, като хвърли един поглед на орфаната книга на Франки.

– Почти на предложението – отвърна замечтано Франки.

– Не ти ли омръзна да препрочиташ едни и същи книги?

– Ти четеш „Джаспър Джоунс“ за четвърти път – отвърна на удара Франки.

Кет разпери ръце като признание, че резултатът е равен.

– Знаеш ли, днес по време на тренировката по кей-поп се случи нещо доста странно.

– Така ли? – отговори Франки.

Вратата на книжарницата се отвори и прекъсна разговора им. Франки и Кет затвориха книгите, спуснаха краката на земята и зорко вдигнаха поглед към новодошлия – набит, леко оплешивяващ мъж.

– Научна фантастика! – просъска Кет.

– Военна биография! – изръмжа Франки.

Мъжът се усмихна на Франки и Кет с почервеняло лице. Те му се усмихнаха мило в отговор и го попитаха дали има нужда от съдействие. Той поклати глава, а сетне мъчително бавно закрочи из книжарницата, като се почесваше по главата и не докосваше нищо. Двете жени го гледаха втренчено и проследяваха всяко негово движение.

– Просто действай – прошепна Кет.

– Всеки момент ще атакува! – просъска Франки.

Сякаш след цяла вечност мъжът спря пред раздела с научна фантастика и взе два романа на Стивън Кинг, като ловко пхна по един под всяка мишница.

– По дяволите! Риза без вратовръзка. Как ми убягна! – каза Франки разочаровано.

– Плащай, Франкстън – Кет протегна ръка под носа на Франки и нетърпеливо размърда пръсти.

Франки бавно измъкна една петдоларова банкнота от портмонето си и троснато я сложи в ръката на Кет.

– Само тези две прекрасни книги с *научна фантастика* ли? – каза Кет на своя клиент, докато се усмихваше дяволи-то на Франки.

– Да, нищо не може да се сравни с един хубав Стивън Кинг – каза мъжът и сложи двете книги на щанда пред Кет, за да ги маркира. – Всъщност щях да пробвам онази военна биография – „Кръстопътят“ от Марк някой си. Сещате ли се за коя говоря? Но после си казах – защо да се лишавам от хубавото? А Кинг... Е, той е нещо много хубаво!

Последните думи бяха произнесени с кикот и Франки го изгледа втрещено, а Кет едва се сдържа да не прихне, докато слагаше двете книги в хартиен плик.

– Пожелавам ви прекрасен ден. Толкова се радвам, че предпочетохте Кинг, а не *военната биография*. Кинг наистина е нещо много хубаво – изчурулика Кет.

– Така си е! До скоро виждане! – ведро каза мъжът, докато излизаше през вратата, а звънчето изчурулика зад гърба му.

– Всичко хубаво и на вас! – провикна се след него Кет, като размахваше триумфално юмрук.

– Щеше да си купи военна биография! Върни ми петте долара! – каза Франки и грабна банкнотата, но Кет я дръпна обратно.

– Щеше. Но за жалост, не го направи! Петачката си е моя – отвърна самодоволно Кет.

Франки въздъхна.

– Може и да не ликуваш чак толкова.

– Нямам представа за какво говориш – каза Кет с усмивка, като звучеше още по-самонадеяно.

Франки се намръщи. Двете отново подпряха крака на щанда и се облегнаха на столовете си. Набъбващата жегата отвън се провираше през процепа под вратата, но се сблъскаше с непреклонния повей на климатика в книжарницата. По врата на Франки се стичаха капки студена пот и си проправяха път към деколтето ѝ.

– Съжалявам, днес съм в много глупаво настроение – каза Кет.

Последва кратко мълчание. После Франки цитира книгата на Остин, като четеше дума до дума:

– „Глупавите неща престават да изглеждат глупави, когато са дело на дръзки, но разумни хора.“⁷

Кет се усмихна, а Франки леко ѝ кимна.

– И защо си в глупаво настроение, Кити Кет? Какво стана на тренировката по кей-поп? Да не се местиш да живееш в Корея? – пошегува се Франки.

– О, нищо особено. Отивам да си взема кафе – каза Кет, като скочи на крака една идея по-бързо от необходимото и грабна чантата си.

– Кет! Ти сериозно ли? Какво стана на тренировката по кей-поп?

Кет беше нетипично уклончива. Обикновено споделяше на Франки всичко до най-малката подробност – от онова, което е закусувала, до романтичните отношения между двамата улични музиканти на тротоара срещу книжарницата.

– Нищо. Нищо.

Лицето на Кет поруменя още по-силно, а погледът ѝ се стрелна към вратата.

– Кетрин Аделайн Купър. Каж. Ми. Веднага – настоя Франки, като подозрително присви очи срещу Кет.

Кет на свой ред се вторачи в нея, също толкова съсредоточено, и в продължение на една минута – нов рекорд за тях – двете си разменяха леденостудени погледи.

– Ох, добре, *печелиш!* – каза Кет и вдигна високо ръце в знак на поражение.

– Да?

– Ами... на тренировките по кей-поп... има един много сладък танцър. Един мъж. На име Джин Су.

– Джин Су?

– Да, Джин Су.

– И?

⁷ „Ема“, Джейн Остин, превод от англ. ез. Надежда Розова. – б. пр.

– И... Джин Су?

– Какво за Джин Су?

– Ами... аз, такова, случайно спях с него преди няколко седмици – каза Кет, закри уста с ръка и хукна към вратата.

– МОЛЯ! Кет? Кет, върни се! – извика Франки, като отказваше да повярва на ушите си.

Кет да изневерява на Клод? Не, Франки знаеше, че това е невъзможно. Кет никога не би му изневерила. Бракът на Кет и Клод не беше перфектен, но кой ли брак беше? Кет обичаше Клод. В цялата му абсурдно добре изглеждаща, обсебена от плетките същност. *Плюс това* беше бременна в четвъртия месец с неговото дете, за бога.

Франки скочи от стола си и хукна да гони своята потна наскоро прелюбодействала приятелка. Когато дръпна вратата на книжарницата, спря. Вместо Кет пред нея стоеше мъж. Вероятно най-красивият мъж, когото някога бе виждала. Беше висок; беше мускулист. И поне според нея беше перфектната комбинация между Джон Найтли, господин Дарси и Едмънд Бъртрам⁸.

⁸ Джон Найтли – герой на Джейн Остин от „Ема“; Едмънд Бъртрам – герой на Джейн Остин от „Менсфийлд парк“. – б. р.